

ČCE HOŠŤÁLKOVÁ

SBOROVÝ ČASOPIS



Velikonoce 2011

Neprodejné, určeno pro vnitřní potřebu sboru ČCE v Hošťálkové

Z obsahu:

Kříž

Křehká naděje

Zemětřes

Víkendovka mládeže

Broučkování

Alfa kurzy

Sborový program

Cesta služby

„...kdo se chce stát mezi vámi velkým, buďte vaším služebníkem, a kdo chce být mezi vámi první, buďte otrokem všech. Vždyť ani Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé.“ Mk. 10, 43-45

Evangelista Marek nás uvádí do událostí před ukřižováním Ježíše Krista. Jsou to chvíle, kdy Ježíšovo utrpení je velice blízko. Ježíš jde se svými učedníky do Jeruzaléma. Je to zvláštní cesta. Učedníci jdou zaraženi za ním. Za touto skupinou jdou ještě další a bojí se. Ježíš před nimi netají blížící se utrpení, naopak připravuje je na to, co se bude dít: **„Hle, jdeme do Jeruzaléma a Syn člověka bude vydán velekněží a zákoníky, odsoudí ho na smrt a vydají poháně, budou se mu posmívat, poplívají ho a zbijí a zabijí, a po těchto dnech vstane.“**

Nebylo lehké být v roli učedníků a poslouchat tato jeho slova. Příliš jim nerozuměli a nebyli dost dobře schopni přijmout útěchu v tom, že smrt nad



Ježíšem nebude mít poslední slovo. Snad zmínku o vzkříšení i přeslechli. Není to jasné z tohoto místa, ale zřetelně to vyplývá z jejich chování po Ježíšově ukřižování. Tíseň a napětí posledních chvil se prohlubuje. Někteří možná svého Mistra litovali, snad přemýšleli také o své budoucnosti. Jestli ne všichni, pak alespoň dva z nich o své budoucnosti uvažovali. Dali si dohromady slova, která se týkala Ježíšovy budoucnosti. Zdá se, že Ježíš přece jen bude oslaven, že vítězství a moc bude na jeho straně. A to byla také příležitost pro ně, v této tísnivé situaci ji využívají a předkládají

>> Pokračování na str. 2

Mé ohlédnutí za Vlastíkem

Zemřel Vlastík Kovář, naposledy farář v Pozděchově (předtím v Suchdole a Novém Jičíně), velmi dobrý člověk, obětavý Boží služebník, blízký přítel. Nemusím ani psát jak chybí – nejbližší rodině, široké rodině víry, všem, kteří ho znali, farskému kolegiu, mně osobně.

Není nutné, abych ho tady v Hošťálkové představoval, většina ho zná lépe než já, vyrůstal tu a dospíval. Zde také dospěl ke svému rozhodnutí sloužit cele Pánu Bohu, odtud odcházel do Prahy na studia teologie, zde si také vybral svou životní partnerku. Nemohu vedle něj nezapomenout Jana Nohavicu, tak podobná byla jejich cesta i rozhodování, nakonec i ty jejich ženy, „cérky“ z Hoš-



ťálkové, které se o ně ve velké lásce staraly a dodávaly jim odvalu a naději až do posledního vydechnutí! Vše se ve mně vzpírá, když o těchto dvou farářích píšu v minulém čase. Na oba myslím ve velké vděčnosti za to, že jsem je mohl „v čase svého putování“ potkat a že mi pomohli k poznání, že rozhodnout se pro službu faráře je dobré. „Oba byli výrazní pro svou zbožnost, aktivitu i vnitřní zaujetí pro věc“, říká o nich jejich duchovní otec Pavel Smetana.

>> Pokračování na str. 3

Cesta služby

...dokončení z titulní strany

Ježíši svou zvláštní prosbu. Přejí si být velikými v jeho slávě. Myslí na sebe a své postavení, chtějí pro sebe dosáhnout prvenství. Jak to bude s ostatními, to je příliš nezajímá.

Ježíš jim na to odpovídá způsobem, který je pro ně poněkud nečekaný: „Tato místa patří těm, jimž jsou již připravena“. Zřejmě zde Ježíš myslí na nebeského Otce, který tato místa připravil. Můžeme snad namítnout i to, že Ježíš má své místo po pravici svého Otce, tak jak to viděl mučedník Štěpán, a tedy to nemůže být místo pro nikoho z lidí. Ale o to v Ježíšově odpovědi nejde. Poslání učedníků je jiné než to, aby se snažili získat si postavení na stejné rovině s Ježíšem v nebeské slávě. Pro ně je teď důležité, aby se připravili na utrpení se svým Mistrem. Pán Ježíš se jich ptá, zda mohou projít tím, čím projde On. A oni skutečně nejen mohou, ale také budou pít hořký kalich Ježíšova utrpení, budou ponořeni do utrpení společně s Ježíšem. Teď je čas myslet na tuto spoluúčast s Ježíšem, ne na to, jak si zajistit výsadní postavení nad ostatními. Není nic zlého na touze být Ježíši co nejbližší, ale není v pořádku chtít být nad ostatními.

Tento rozhovor mezi Jakubem a Janem na jedné straně, a Ježíšem na straně druhé, přinesl pobouření a rozhněvání mezi ostatními učedníky. Pochopili, že tito dva chtějí využít situace k tomu, aby si zajistili prvenství. Pán Ježíš opět uvádí celou situaci na pravou míru. Vysvětluje jim, jak to vypadá v Království Božím. Tam jsou jiná kritéria velikosti, než je tomu u mocných tohoto světa. Tam se velikost neměří mocenským postavením a možnostmi jiné utlačovat, měří se pokornou službou všem. **„Kdo se chce stát mezi vámi velkým, bu vaším služebníkem, a kdo chce být mezi vámi první, bu otrokem všech. Vždy ani Syn lov ka nep išel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal sv j život jako výkupné za mnohé.“**

Učedníci viděli Ježíšovu službu. Viděli, jak pomáhá slepým, hluchým, malomocným, všelijak postiženým. Viděli, jak sytil zástupy. Viděli, jak tišil bouři na moři. Viděli, jak vymítal demony a odpouštěl hřích. A zakrátko budou svědky toho, jak Ježíš položí svůj život jako výkupné za mnohé - také za ně. Boží vůlí není, aby následovníci Ježíše Krista usilovali o prvenství, ale aby šli cestou svého Mistra, to je cestou pokorné služby. Dokud byl

Kříž

Když oslovíte kohokoli na ulici a zeptáte se ho, co se mu nejčastěji spojuje se jménem Ježíš, bude jeho odpověď v mnoha případech znít "Kříž". Otázka, "Proč spojujete starověký popravčí nástroj se jménem Pána Ježíše?", může mnohé přivést do rozpaků. "No, oni ho tímto způsobem popravili Římané...", tak by mohla znít odpověď několika znalejších. Tu skutečnou nemusíme hledat dlouho. Je v Bibli na mnoha místech.

B h však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zem el, když jsme ješt byli h išní. ím 5,8

Rozum se brání tuto jednoduchou větu plně pochopit. Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že poslal Ježíše Krista na děsivou popravu? Proč? Zkusme jiné dva verše:

Mzdou za h ích je smrt, ale darem Boží milosti je život v ný v Kristu Ježíši, našem Pánu. ím 6,23

Nebo B h tak miloval sv t, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v í v n ho, nezahynul, ale m l v ný život. Jan 3,16.

Myslím, že se všechna místa výborně doplnila. Na jedné straně stojíme my hříšní lidé, na druhé straně Bůh, který nenávidí hřích. To nejde dohromady. Jenže Bůh zároveň miluje každého hříšného člověka. Jeho rozhodnutím se tedy trest za hřích přenesl ze skutečných viníků na jeho Syna Ježíše Krista. A byl vykonán. Ne ve slávě a v triumfu, ale v nesmírném trápení a v bolestech na kříži.

Co k tomu dodat? Nic... Jen to přijmout jako prostý fakt. A to je to, čemu říkáme víra.

Lubomír Čevela

tělesně s nimi, dotud se nikdo neodvážil nad něj vyvýšit. Věděli i to, že se mu nemohou vyrovnat. Jakmile však odejde, hrozí nebezpečí, že budou chtít panovat jeden nad druhým. Toto nebezpečí se vyskytovalo také v rané církvi a je tu stále. Dle Krista však platí: Jsme-li Kristovi, pak jsme údy jednoho těla. Máme své poslání a jedinou hlavu, kterou je Kristus. **„Jediný je váš Mistr - Kristus, vy všichni jste brat i.“**

Služba, ne nadřazenost jedněch druhým. To je to,

co si smíme připomínat i v této postní době. Boží Beránek za nás obětovaný nám v tom dal zářný příklad. On je ten, kdo byl tichý a pokorný srdcem. On byl tím, kdo nepřišel, aby měl kolem sebe služebníky, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé. Taková byla jeho láska. Tomu učí své učedníky i v těch posledních dnech před ukřižováním.

Jak je tomu s námi? Naučili jsme se již sloužit jeden druhému, nebo bychom chtěli být nad ostatními? Nemají tento pocit někteří ve vztahu k nám? Naším posláním je sloužit, ne vládnout, a být připraveni přijmout ve službě i náročné úkoly. Nikdy

nemůžeme vykonat více, než je naše povinnost. Budeme si znovu připomínat Ježíšovu oběť za nás i jeho dílo spasení. Ježíš Kristus zmařil ve službě sebe samého. Jeho dílo je nezastupitelné, zemřel, aby nás zachránil pro věčnost, aby dal smysl a cíl našemu časnému životu. Aby mu dal pravou náplň. Aby vrátil člověku jeho ztracené lidství. Až do krajnosti vedla jeho cesta služby. A být Kristovým následovníkem znamená pro nás, také dnes, jít cestou, na které jde On sám před námi a na kterou nás zve.

Petr Maláč

„Kde je ten právě narozený král Žid? Vidí li jsme na východ jeho hvězdu a pšli jsme se mu poklonit. Mt. 2,2

Ježíši, světlo našich srdcí, od svého zmrtvýchvstání k nám stále přicházíš. Ať jsme kdekoli, stále nás očekáváš. A říkáš nám: **„Poj te ke mn všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi b emeny, a naleznete odpo inutí.“**

Ježíši Kriste, když si myslíme, že jsme docela sami, ty jsi zde. Když je v nás pochybnost, tvá láska k nám není o nic menší. Chtěli bychom se odvážit riskovat kvůli tobě, Kriste. A slyšíme tvoje slovo: **„Kdo dá život z lásky ke mn , nalezne jej.“**

Ježíši Kriste, ty, vzkříšený, přicházíš uzdravit skrytá zranění duše. A pro každého se otevírají brány nekonečné dobroty tvého srdce. Takovou láskou se naše životy pomaloučku mění. Živý Bože, naši minulost ukrýváš do Kristova srdce a o naši budoucnost se postaráš.

Ježíši Kriste, tak mnoho dětí a mladých lidí, poznamenaných lidským opuštěním, jsou cizinci na ze-

mi. Někteří se ptají: Má můj život ještě smysl? A ty nás ujišťuješ: **„Pokaždé, když uleh íte trýze nevinného, d láte to pro mne.“**

Ježíši, náš pokoji, když naše rty mlčí, naše srdce ti naslouchá a také k tobě mluví. A ty říkáš každému: **„Odevzdej se docela prost životu z Ducha svatého, tvá troška víry k tomu sta í.“**

Ježíši, náš pokoji, ty nás nikdy neopouštíš. A Duch svatý nám stále otevírá cestu, abychom se vrhli k Bohu jako do propasti. A přichází úžas: Ta propast není propastí temnot, ale je to Bůh - hlubina soucítění a nevinnosti.

Ježíši, staň se naším pokojem. Když chápeme, že to všechno se děje v důvěře ve tvou lásku, slyšíme tvé volání: **„P sobením Ducha svatého si vytvo srdce rozhodnuté p ijímat všechno v jasu chval.“** Dechu Boží lásky, Duchu svatý, do hlubiny naší duše vkládáš víru a důvěru. Tato důvěra může být tak prostá, že ji může přijmout každý.

bratr Roger Schütz, Taizé

Mé ohlédnutí za Vlastíkem

...dokončení z titulní strany

Nevím, kdy jsem se potkal s Vlastíkem poprvé, bylo to nejspíš na nějakém setkání mládeže. Později jsme se vídali pravidelně na setkáních farářů Moravskoslezského seniorátu. Zatímco já jsem „čeřil hladiny“, on raději naslouchal, zatímco já jsem zápasil (o co vlastně?) a stával se problémem, on vždy pokorný, kolem sebe šířil přátelskou atmosféru. A několikrát jsme se setkali také jako rodiny – v Suchdole, v Novém Jičíně. Vždy jsme si měli co povídat, oba jsme byli spíš lidmi praxe než teologických výpovědí, dost dobří „přes ruce“, oba jsme vládli zednickou kelňou a jakýmkoliv nářadím. Říkal jsem mu: „Vlastiku, kdybychom po-

věsili farářský talár na hřebíček a založili firmu „Devatero řemesel“, my bychom se k žebrotě nedostali, určitě bychom se dobře uživili.“ Pak Vlastík odešel do Pozdřehova a vedlejšího seniorátu, zanedlouho jsme ale byli spolu opět. Brzy na to však vážně onemocněl. Báli jsme se o jeho život, jako se bojíme o život toho, koho máme rádi, a nechtěli pomyslet na to, že by mohl odejít. Prosili jsme Pána Boha, aby ho tu ponechal, vždyť je tak potřebný. Několikrát jsem ho v nemocnici navštívil, povídali jsme si o všem možném, také o konfirmační přípravě a jak na ni. Řekl mi, že když jednou obcházel pokřtěné a zval

ke konfirmační přípravě, tak ho jeden otec – evangelík jednoduše poslal do... Nevím, jestli bych byl schopen v té chvíli slušně poděkovat za rozhovor a odejít – on ano. Obdivoval jsem na něm jeho tichost a pokoru, já s tím neustále zápasím.

Naposledy jsem Vlastíka navštívil na faře v Pozděchově, zdálo se mi, že je v dobrém stavu. Řekl jsem mu: „Vlastiku, kdyby ta tvá leukémie byla agresivní, už bys byl pod zemí“. Pak jsem mu přenesl jakousi poličku z garáže do dílny, aby na ní mohl pracovat a tak nevyšel ze cviku. Ukazoval mi ještě nově vybudované sociální zařízení na faře, cítil jsem, že by byl spokojenější, kdyby si to udělal sám – bylo by to dokonalejší, ale i tak byl rád. Odjížděl jsem uklidněn, že to není tak špatné. Dva dny na to se jeho zdravotní stav velmi zhoršil, musel do nemocnice na Vsetín, tam ho uvedli do umělého spánku. Bylo těžké tuto zprávu přijmout. Vypadalo to, že se nedožije rána. Ale zatímco byl na kapačkách, pokojně tam spal ještě čtrnáct dní a pak... usnul navždy. Pánu Bohu poručeno. Jeho maminka mi řekla: „Kdyby to bylo možné, tak ráda bych za jeho život dala svůj!“ Je možné mnohé, ale toto ne. To, co je potřebné a nakonec zbývá, je unést bolest, smířit se s faktem, pokusit se pochopit a smířit s tím, že Boží moudrost po všech stránkách a nepoměrně převyšuje tu naši, vzít vážně to, že Pán Bůh ví nejlépe, proč se stalo to nebo ono, a znovu v Něm najít svůj ztracený pokoj.

Co Vlastík znamenal pro lidi kolem, za všechny vyjádřili při rozloučení s ním všichni tři kurátoři sborů, ve kterých působil. Když o něm mluvili jako o blízkém příteli a kamarádovi, se kterým mnohé osobně prožili, nijak neskrývali své pohnutí.

Někdy tak velmi pocítíme, že někteří lidé by umírat neměli, a už vůbec ne tak předčasně. Občas se sám sebe ptám, proč Pán Bůh bere naší církvi lidi, kteří jsou pro ni pro svou zbožnost tak důležití – Jan Nohavica, Bláža Šourek, Dáňa Coufal... Nedostává se mi odpovědi. Snad proto, abychom nespolehnali na člověka, ale opírali se o Něj. Za tyto Boží služebníky, kteří jsou již u Pána, a patří tak k „církvi zvítězilé“, nám nezbývá než Pánu Bohu poděkovat; a tak děkujeme za Vlastíka, byl to pravý muž na pravém místě. Jeho paní Jiřince přejeme a modlíme se za to, aby tento žal unesla, opět našla cestu v nové situaci a v Pánu Bohu i službě církvi svůj pokoj.

Jako odpověď na náš smutek a pláč slyšíme z knihy Zjevení: „Neplač. Hle, zvítězil lev z pokolení Judova, potomek Davidův...“ Je tu Velikonoční ráno, Kristus přece vstal z mrtvých. Je-li to tak, pak i my vstaneme do nového Božího dne. Díky Pánu za tuto naději a slavný výhled. – A ať je to jak chce, chci říct: Pro mne Vlastík žije, pro mne žije i Jan Nohavica a jednou se spolu „od plic“ zasmějeme i samé smrti.

Petr Maláč

K ehká nad je

Pavel Smetana

Jak křehká jsi – naděje -
vbitá do těžkých trámů,
sevřená v náruč
mlčící země,
matky bolestné,
jež otevřela ústa
a hasila žížeň
krůpějemi slz a krve
svého syna -
Syna člověka,
na jehož ramenou
byl vložen hřích
všech věků.

Jak pevná jsi – naděje.
Hle, Kristus z mrtvých vstal,
první ze všech, kdo zesnuli.

Ze sbírky Variace na jediné téma,
nakladatelství Exulant 2007

Zem t es

Ve dnech 28. až 30. 1. 2011 se naše mládež zúčastnila akce Zemětřes. Jednalo se o letos první uskutečněné víkendové setkání mládeží všech církví ze Vsetínska.

Páteční program začal po velmi dobré večeři chválami. Písně zaznívajících z úst a nástrojů byly mládeži blízké svojí energií a s nadšením ukazovaly na Toho, Komu byly určeny. Zbylý čas byl věnován seznamovacím hrám, které nás pobavily a napomohly vzájemnému sprátnění.

Naše vstávání druhého dne bylo provázeno úžasným zjištěním, že je v chatce teplo, a proto nikdo nepřimrzl k podlaze. Ke snídani někteří došli pěšky, jiní se doklouzali po cestě tvořené uježděným sněhem. Nádherné počasí přispělo k tomu, že i přes absenci jednoho z pořadatelů mohla začít zajímavá venkovní zážitková hra, zaměřená na spolupráci všech členů skupinky. Jejím námětem byl příběh o dobytí jižního pólu. V něm skupina polárníků ztroskotala těsně před cílem a jen díky soudržnosti týmu se všichni po dlouhé době dostali živí domů. Při této hře mohl každý využít své schopnosti tak, abychom se společně dobrali kýženého výsledku.

Oblíbenou součástí dne je oběd a po něm následující volný čas. Z obou jsme načerpali energii na další pokračování programu. Zbytek odpoledne při-

nesl pestrou nabídku činností. Mohli jsme shlédnout film, hrát stolní hry, vyzkoušet si ukázky líčení, navštívit seminář a ještě mnoho jiného. Po vydatné večeři následovala přednáška Zdeňka Uhlíka. Ač je svým zjevem nenápadný, má od Pána Boha dar uzdravovat lidi a kázat evangelium. Z jeho vyprávění bylo znát, že zažil hodně pod Božím vedením a příběhy o uzdravení ze všelijakých nemocí se mi opravdu líbily. Jakmile dokončil svůj výklad, dal možnost, aby lidé, které něco trápilo, ať už tělesné nemoci nebo jiné, přišli dopředu. Na jednoho po druhém vkládal ruce a modlil se za jejich uzdravení. Věřím, že pokud tomu člověk opravdu věřil, tak se jeho stav zlepšil nebo byl úplně uzdraven. Panovala zde skutečně zvláštní atmosféra plná Boží přítomnosti.

Na závěr dne jsme se sešli na louce, kde každý mohl vypustit „lampion štěstí“. Některé sice shořely už při startu, ale mnoho jiných dokázalo vyletět vysoko na oblohu. Oficiální program skončil. Unavení šli spát, méně unavení museli vybit zbylou energii.

V neděli jsme se rozloučili. Odjeli jsme domů s pocitem dobře prožitého víkendu. Naplnění novými zážitky a seznámení s novými přáteli.

Petr Kovář

Víkendovka mládeže aneb SVÁTE NÍ LEHÁRO

*Jeho pán mu odpov d l: „Správn , služebníkú dob-
rý a v rný, nad málem jsi byl v rný, ustanovím t
nad mnohým; vejdi a raduj se u svého pána.“
Matouš 25, 21*

Je služba výsada nebo povinnost? Toto dilema jsme řešili na víkendovce mládeže, která proběhla v období vánočních prázdnin.

Víkendovka nám umožnila na chvíli opustit staré zaběhnuté koleje. Potkalo nás několik nových věcí. Jakých? Netrávili jsme čas jako obvykle na Zdeňkově chatě, ale byli jsme ubytovaní na chatě Alcedo v Semetíně. Každý den nás navštívil jiný host, což rovněž není zvykem.

Pondělní večer jsme zahájili programem manželů Ondřeje a Danky Hurtových. Ti s námi mluvili o tom, proč a jak sloužit, o službě v maličkostech a o důležitosti jednoty ve společenství. V úterý jsme si poslechli přednášku Dana Hurty

o duchovních darech a hříchu člověka proti Duchu Svatému. Středeční dopoledne nám zpříjemnila Hanka Martináková. Vyprávěla svědectví, jak uvěřila a jak nyní slouží jako pracovnice centra Archa na Vsetíně. Tímto programem jsme završili celý pobyt.

Samozřejmě nechyběly hry a sněhové radovánky v podobě bobování, koulování, stavění pyramidy ze sněhu a tak podobně.

Co jsem si odnesla? Nemusíme zrovna vést dorost, mládež, kázat či být ve vedení nějaké organizace abychom sloužili. Počítají se také „obyčejné“ věci jako například posbírání zpěvníků po kostele, zpívání při bohoslužbách nebo upečení bucht na nějaké setkání. Služba není o velkých věcech a viditelných činech. Služba se skládá z maličkostí, u kterých také každá služba začíná.

Katka Koníčková

Brou kování

„A bylo jaro. Všechno, všechno kvetlo, a ty včely tolik bzučely, a ta tráva byla taková veliká, a ta rosa jako granáty, a ti ptáčci tolik zpívali, a ti cvrčci – ale ti se něco nacvrčeli!“ Mám kontrolní otázku: Z jaké knihy a od kterého autora je uvedený příspěvek? Pro starší a střední generaci by to neměl být problém, nejsem si jistý, jak to bude s generací nejmladší, ale něco napoví název tohoto článku.

Ano, je to z Broučků Jana Karafiáta. Kniha napsaná před asi 100 lety, jazykem dnes už pro někoho archaickým, přesto však sdělující důležité a podstatné věci. Karafiát jako evangelický farář ve své knize píše o Bohu a o nás lidech. K tomu používá připodobnění ke svatojánským broučkům, které je výborně srozumitelné dospělým i dětem. Je o Bohu, který nás miluje a stará se o nás. Je také o nás lidech, které volá k poslušnosti. Možná se to dnes už tolik nenosí – mluvit o poslušnosti – to je zas nějaká povinnost, nějaká nepříjemnost. My přece máme svobodu a chceme si rozhodovat převážně podle svého a Pána Boha k tomu jenom občas přizvat. Z Karafiátovy knihy však zní to, co slyšíme ze zvěsti Písma, totiž, že věřit a poslouchat Boha je pro člověka to nejlepší.

Karafiátovi Broučci občas spí. Bylo tomu tak v minulosti vždy zhruba po 20 letech. Po roce 1948 je nebylo možné vydávat, protože to byla tzv. „náboženská literatura“. Opět byli vydáni v roce 1967 a pak ještě v několika vydáních, aby následně na zhruba 20 let opět usnuli. Po změně režimu se zase probudili a mohli knižně vycházet. Od té doby za sebou uplynulo zhruba 20 let, a proto se ptejme: Nebylo by dobré opět je probudit? V jistých dobách byla tendence využít tohoto příběhu pro vlastní účely, například tak, aby se v příběhu nevyskytovalo slovo „Bůh“. Slyšel jsem o jednom pokusu, kdy slovo „Bůh“ bylo nahrazeno slovem „osud“. Výsledek byl žalostný. Příběh ztratil svou podstatu, stal se plochým a nebyl k ničemu. Díky tomu, že Jan Karafiát předal autorská práva Synodní radě naší církve, a ta nedovolila žádné zásahy do textu, zůstal zachován původní příběh se všemi důležitými důrazy.

Alfa kurz o ima ú astníka

Je křesťanství nudné? Existuje něco víc než materiální svět a spoléhání se sám na sebe? Toto

V souvislosti s Broučky bych chtěl zmínit ještě jednu skutečnost. Když v roce 1967 opět mohli Broučci vyjít knižně, napsal v předmluvě brněnský básník Jan Skácel kromě jiného toto: „Optátele se mne však, v čem si Jana Karafiáta vážím nejvíc, prozradím to bez rozpaků. On jediný dokázal dětem říci, že na světě je smrt, a nevylekal je.“ Ano, a to je aktuální, pro děti i pro dospělé. Karafiát to dovedl říci, nás lidi tím nevyděsit, ale jasně říká, že bez Boha to nejde. Vzpomínám si na záznam přednášky vysílané nedávno v TV NOE, kde manželé Ženíškovi mluvili o své zkušenosti z jedné tragické události. Před několika lety zemřel mladý chlapec, fotbalista, na kterého spadla branka. Rodiče si přáli pohřeb v kostele a vystoupil tam také mecenáš klubu, který klubu dával miliony. Řekl asi toto: „Před pohřbem jsem měl dvě obavy. Zda budu mít odvahu přijít a zda budu mít co říct. To první se mi povedlo; jsem tady, toho druhého nejsem schopen.“ Po pohřbu při společném setkání ještě řekl: „Jsem rád za to všechno, co bylo v kostele řečeno. Jinak by to totiž bylo všechno na ...“. Ten člověk to řekl upřímně a nebylo to pro něj lehké. Ano, bez Boha je to všechno na nic. O to víc můžeme být vděční za Karafiátovy Broučky a za to, co a jak nám to říká; bez strašení a s nadějí a důvěrou. A tak ještě jeden citát z jeho knihy, ze samého závěru. „A byla zima. Ach to byla zlá zima! Mrzlo, až se jiskřilo. Ach, ti broučci pod jalovcem, jestli oni to vydrží? - Necht'. Však jestli zmrznou, oni poslušně zmrznou. A bylo jaro, a tam pod jalovcem kvetlo dvanáct chudobiček. Však tam kvetou podnes.“

Tak slyšme poselství Jana Karafiáta. Pán Bůh se o své lidi vždycky stará; ať v životě nebo – ve smrti. Jde jen o to věřit mu a poslouchat jej; je to prosté a každodenní. Nechceš to udělat i ty? Možná Karafiátovi Broučci zase někde spí. Neбудe vhodné je a jejich zvěst probudit, zvláště nyní v předvelikonoční době?

Milan Michalík

a jiná témata se probírala na setkáních „alfa“.



Mohlo by tě zajímat:

Alegrance

Dobrá parta kamarádů

Ehmm ... těšíme se na tebe :-)

Ža navíc

Život s Bohem je obrovské dobrodružství

Tady přeci nemůžeš chybět !!!

Kdy a kde že to vlastně je?
každou sobotu v 18.00
na evangelické faře



www.mladezhostalkova.cz

„To, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodin v. Jeremiáš 29,11.

A tak náš „alfa“ tým očekával ty, kteří mají v sobě touhu, poznávat něco víc, než okolní svět. Koho Bůh na „alfu“ přivedl? Pozvání přijalo okolo třiceti lidí. Ne všichni však navštěvovali pravidelně všechna setkání. Jak se například zmínila jedna účastnice, odpolední pracovní směny, jí to neumožnily. Lidé se na „alfě“ střídali a diskuze byly zajímavé a bohaté. Každý mohl sdělit svůj názor. Vyjádřit se, probrat případné otázky a zamýšlet se nad nimi. Jedna paní se o „alfa“ kurzech vyjádřila jako o příjemném sdílení se a vzájemném poznávání druhých v přátelské atmosféře. Na „alfu“ přišla s úmyslem, dozvědět se víc o Bohu. Jelikož se jí setkání zalíbila, přiměla k návštěvě i manžela. Ten se překvapivě

nenechal přemlouvat ani na další setkávání, ale přicházel i sám. V odpovědi na otázku, zda se její pohled na křesťanství a na svět změnil, přiznala, že má teď větší potřebu zkoumat a pročítat Bibli. Otevřel se jí pohled na Ježíše jako osobního spasitele a přiblížily se jí např. verše: „Já jsem ta cesta, pravda i život, nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“ (Jan 14;6). Pro ty, kteří se o setkání „alfa“ zajímají a cítí se tam příjemně, mohu sdělit, že se připravuje také kurz „beta“. Za „alfa“ tým chci vyjádřit radost, že jsme se mohli poznat a vytvořit nové vztahy a přátelství s lidmi, které jsme dříve, ač jsme z jedné vesnice, neznali, nebo jsme neměli příležitost se s nimi setkávat.

Petra Urbanová

SBOROVÝ P EDVELIKONO NÍ, VELIKONO NÍ A POVELIKONO NÍ PROGRAM

SOBOTA - 9. dubna 2011

setkání dětí - „Loutková párty“ - zahájení ve 14 hodin ve sborovém domě

NEDĚLE POSTNÍ - 10. dubna 2011

bohoslužby - ve sborovém domě v 10 hodin

NEDĚLE KVĚTNÁ - 17. dubna 2011

bohoslužby - ve sborovém domě v 10 hodin

POSTNÍ VEČERY - 18. až 22. dubna 2011

večerní shromáždění - ve sborovém domě **vždy v 19 hodin**

pondělí – **f. Jiří Malý**, Vizovice
úterý - **f. Libor Špaček**, Leskovec
středa - **f. Radka Velná**, Jasenná
čtvrtek - **f. Miroslav Jelínek**, Kateřince
pátek - **f. Jiří Klimeš**, Hošťálková

VELKÝ PÁTEK - 22. dubna 2011

bohoslužby s Večeří Páně - ve sborovém domě v 10 hodin

bohoslužby - ve sborovém domě v 19 hodin

NEDĚLE VELIKONO NÍ - 24. dubna 2011

bohoslužby s Večeří Páně - v kostele v 10 hodin

PONDĚLÍ VELIKONO NÍ - 25. dubna 2011

bohoslužby - ve sborovém domě v 10 hodin

NEDĚLE - 8. května 2011

rodinné bohoslužby a Den matek – v kostele v 10 hodin

bohoslužby pro seniory s Večeří Páně – ve sborovém domě ve 14 hodin

Návštěva em. synodního seniora Pavla Smetany 21. až 22. května 2011

sobota 21. května - přednáška: „**Milada**

Horáková“ - ve sborovém domě

neděle 22. května - bohoslužby - v kostele v 10 hodin

NANEBEVSTOUPENÍ PÁNĚ - 2. června 2011

bohoslužby - ve sborovém domě v 10 hodin

SENIORÁTNÍ EVANGELICKÁ NEDĚLE v Ratibovicích - 5. června 2011

NEDĚLE SVATODUŠNÍ - 12. června 2011

konfirmační slavnost, bohoslužby s Večeří Páně - v kostele v 10 hodin

PONDĚLÍ SVATODUŠNÍ - 13. června 2011

bohoslužby ve sborovém domě v 10 hodin

NEDĚLE - 19. června 2011

bohoslužby v Rajnochovicích ve 14 hodin